

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Chvojové a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Olgy Petrové ve věci žalobkyně: **G. S.**, nar. xxx bytem xxx, xxx, zastoupené JUDr. Zdeňkou Maršíkovou Nocarovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem V Jirchářích 148/4, 110 00, Praha 1, proti žalovanému: **Centrum estetické medicíny, s.r.o.**, IČ: 25722433, se sídlem Praha 1, Krakovská 8, zastoupenému Mgr. Martinem Strakou, advokátem, se sídlem Londýnská 674/55, 120 21, Praha 2, **o zaplacení 151.235,- Kč s přísl.**, k odvolání žalovaného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2. ledna 2014 č.j. 22C 222/2006-320,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně **se m ě n í** tak, že se žalované náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Usnesením ze dne 3.7.2013 č.j. 22C 222/2006-303 soud prvního stupně z důvodu zpětvzetí žaloby zastavil řízení, v němž se žalobkyně domáhala náhrady škody ve výši 151.235,- Kč s přísl. a žalobkyni uložil zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 59.011,70 Kč. Ve výroku o nákladech řízení bylo citované usnesení soudu I. stupně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. listopadu 2013 č.j. 17Co 401/2013-318 zrušeno a v tomto rozsahu byla věc vrácena k dalšímu řízení.

Nyní napadeným usnesením soud prvního stupně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí odůvodnil odkazem na ust. § 150 o.s.ř., a to s ohledem na poměry žalobkyně, která je svobodnou matkou nezletilého syna, na něhož pobírá rodičovský příspěvek ve výši 7.600,- Kč měsíčně a výživné 8.000,- Kč měsíčně, přitom je nezaměstnaná a od 27.7.2010 je vedena na Úřadu práce v Děčíně v evidenci uchazečů o zaměstnání s podporou v nezaměstnanosti ve výši cca 3.000,- Kč. K jejím majetkovým poměrům dále zjistil, že bydlí v bytě svých rodičů, vlastní osobní automobil SEAT rok výroby 2002 a louku o výměře 500 m².

Proti tomuto usnesení podal žalovaný včasné odvolání s tím, že měl v průběhu řízení snahu se s žalobkyní dohodnout. Žalobkyně podmiňovala dohodu tím, že žalovaná bude souhlasit se zpětvzetím žaloby, přičemž náhradu nákladů řízení si ponese každá ze stran ze svého. S takovým návrhem však žalovaná nemohla souhlasit. Byla to žalobkyně, kdo inicioval

daný spor, žalovaná ještě před podáním žaloby odmítala nároky žalobkyně a její stanovisko tedy bylo žalobkyni známo. Výsledek sporu byl zřejmý již před 3-4 lety, kdy byl stranám doručen znalecký posudek, ve kterém byl učiněn závěr, že postup žalované byl lege artis. Žalovaná proto navrhl, aby odvolací soud změnil usnesení soudu I. stupně tak, že jí přizná náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně navrhla usnesení soudu I. stupně potvrdit. Zejména zdůraznila, že podstoupila jednu plastickou operaci, přičemž tato operace nedopadla dobře a žalobkyně se ze zdravotních důvodů musela podrobit reoperaci. Pokud žalovaný hovoří o jednoznačném konstatování postupu lege artis, což v řízení nebylo postaveno najisto, žalobkyně dodává, že by se tím mělo spíše rozumět neprokázání postupu non lege artis. Dále tvrdila, že soudy již v minulosti na základě přezkoumání jejich majetkových poměrů zhodnotily, že je na místě ji osvobodit soudních poplatků. V samém závěru sporu navíc soud aktivně přiměl žalobkyni ke stažení žaloby s poukazem na skutečnost, že žalobkyně může žádat při rozhodnutí o nákladech řízení aplikaci ust. § 150 o.s.ř.

Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu I. stupně i předcházející řízení podle § 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř., aniž ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného, pokud že odvolání žalovaného, pokud se domáhal změny výroku o nákladech řízení tak, že by mu byla proti žalované přiznána jejich náhrada, není důvodné.

Podle § 146 odst. 2 věty první o.s.ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady.

Podle ust. § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.

Ustanovení § 150 o.s.ř. je ustanovením výjimečným a je na místě podle něho postupovat pouze v případě, kdy by se rozhodnutí podle citovaného ustanovení § 146 odst. 2 věta první o.s.ř. jevílo jako příliš tvrdé. Soud proto musí velmi pečlivě zkoumat, zda podmínky pro jeho užití jsou dány. Zákon tyto podmínky nevymezuje a ponechává je na úvaze soudu.

Důvody zvláštního zřetele hodné musí být přitom dány na straně žalobce i žalovaného. Úvaha soudu o tom, zda jde o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci. Musí se jednat o okolnosti, pro které by se jevílo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníku, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého. Jinak řečeno, je třeba zkoumat nejen dopad uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení do majetkové sféry neúspěšného účastníka, ale i dopad nepřiznání náhrady nákladů řízení do majetkové sféry účastníka úspěšného. Soud tak především přihlíží k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení, k postojům účastníků v průběhu řízení apod.

V dané věci soud I. stupně výše popsaná hlediska hodnotil zcela správně, když právě v osobních a majetkových poměrech žalobkyně spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 150 o.s.ř. Jak vyplývá z obsahu spisu je žalobkyně nemajetná, sama pečuje o nezletilého syna, je nezaměstnaná a žalobu vzala zpět pod tlakem okolností dlouhotrvajícího

spor. Další finanční zátěž v podobě nákladů tohoto řízení by pro žalovanou s ohledem na její situaci a okolnosti případu byla nepřiměřeně tvrdá. Naopak majetkové sféry žalované, jakožto společnosti s ručením omezeným zabývající se poskytováním zdravotní péče mimo jiné v oboru plastické chirurgie, se nijak významně nedotkne, pokud jí v tomto řízení výjimečně nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Odvolací soud s ohledem na to, že formulace výroku napadeného usnesení není správné, neboť odpovídá dikci ustanovení § 146 o.s.ř. a nikoliv § 150 o.s.ř., napadené usnesení podle ust. § 220 o.s.ř. v jeho výroku odpovídajícím způsobem změnil.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť aplikace ust. § 150 o.s.ř. při rozhodování o nákladech řízení před soudem prvního stupně závisela na úvaze soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 28. července 2014

JUDr. Blanka Chvojová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Rezková